

700 Rd., og det er altsaa kun en mindre Forskjellighed, som her har gjort sig gjældende mellem Udvalget og Regjeringen. Jeg skal dog bemærke, at der ogsaa er den Forskjel, at medens Udvalget foreslaar at bevilge Tillæg til Lønningerne paa 600 Rd. for 15 Embeder, foreslaar Udvalget kun at bevilge saadanne Tilskud for 10 Embeder. — Hvad angaar § 10, har Udvalget fundet, at Telegraffisterne ifølge deres hele Stilling kunde gjøre Krav paa noget mere, end hidtil har været Tilfældet, at blive stillede lige med Postepeditører og Postepedienter, og vi have derfor foreslaaet at forhøje Tillæget af 100 Rd. med 50 Rd. for hver af de Telegraffister, der have været ansatte i Statstelegrafens Tjeneste i 10 Aar, samt at forhøje Tillæget til dem, der have været ansatte i 5 Aar, fra 50 til 100 Rd., medens vi ikke have fundet tilstrækkelig Grund til ogsaa at forhøje Lønnen for dem, der ikke endnu have været ansatte i denne Tjeneste i 5 Aar. Dette er nemlig ganske unge Mennesker, som tillige maa anses for at være en Slags Ærlinge, og som det derfor vilde være mindre vel grundet at give et saadant Tillæg, forinden de i det Mindste have havt 5 Aars Ansættelse. — Til § 11, som gaar ud paa at forhøje Medhjælpssummerne i forskellige af Ministerierne, har jeg i Grunden de samme Bemærkninger at gjøre som med Hensyn til Kontorholdsvederlagsforhøjelsen, idet nemlig disse Medhjælpssummer ere bestemte i Lønningslove, som udkom i 1870, og som indeholde en Bestemmelse om en Revision inden 10 Aar. Vi ere ogsaa her gaaede ud fra, at det er forskellige Meninger underkastet, hvorvidt det er rigtigt saaledes i det Hele at fastslaa vore Embedslønninger ved særskilte Love i Stedet for til en vis Grad at lade dem blive bestemte ved de aarlige Finantslove. Nogle have den Mening, at man for meget begrænses Finantslovens Betydning ved paa en Maade at fastslaa et Normalbudget med Hensyn til vore Embedslønninger gennem særlige Love, som jo vel berettiget kunne fraviges i de enkelte Aars Finantslove, men hvori man dog ikke lettelig vil eller kan gjøre Forandring. Vi have derfor ment, at det, idet det vel maa anses for rigtigt, at disse Lønningslove i det Hele ere givne, ikke vilde være rigtigt stadig at forandre dem ved nye særlige Love. Naar saadanne Lønningslove have en Revisionsbestemmelse, have vi troet, at de Forandringer med Hensyn til Medhjælpssummerne, som i Løbet af den foreskrevne Revisionsfrist af 10 Aar maatte anses for nødvendige, maatte, hvis de skulde foretages, i alt Fald foretages ikke gennem særlige Love, men gennem Finantsloven, som jo er den Lov, der kan afhjælpe de Brøst og Mangler, der maatte vise sig ved slige finantsfælle Love, naar de skulle være gjældende i længere Tid. Vi have saa meget mere troet at burde foreslaa det ærede Thing at lade § 11 udgaa, da jo en Del af os — jeg var En af dem — holdt

stærkt paa, at Revisionsfristen for vore Lønningslove, der hidtil havde været 5 Aar, burde vedblive at være 5 Aar og ikke burde udstrækkes til at blive 10 Aar. Smidertid fandt Regjeringen, en stor Del af Thingets Medlemmer og Andre det rigtigt, at Revisionsfristen blev udtrakt fra 5 Aar til 10 Aar, idet man fra dette Standpunkt gjorde gjældende, at det ikke var ønskeligt altsort ofte at komme tilbage til Forhandlingerne om Forandringer i vore Lønningslove, men at man maatte holde paa, at disse Love dog i det Mindste i et Tidsrum af 10 Aar maatte være stabile og vedblive at være gjældende, uden at der blev reist nogen Forhandling om dem. Da denne Betragtning vandt Seir ved Lønningslovens Behandling, have vi troet, at man saa ogsaa burde holde den oppe og anerkende den, og det er altsaa ogsaa af dette Hensyn, at vi tilraade det ærede Thing ikke gennem særlige Love at give Tillæg til en større eller mindre Del af disse Lønningslove, for den almindelige Revision foretages. Det er disse Betragtninger, som medføre, at vi tilraade det ærede Thing at udskyde § 11 af Lovforslaget. — Paa den Forudsætning, at en Del af Udvalgets Forslag — forhaabentlig vil det være Tilfældet med dem alle — bliver vedtagen, er Forslaget under Nr. 12 til en forandret Affattelse af § 12 begrundet, og det er egentlig kun at anse som en ligeftrem Redaktionsændring. Man har ment, at, naar de til Udskydelse foreslaaede Paragrafer virkelig gaa ud, vil § 12 heldigst blive affattet paa den af os foreslaaede Maade. — Forslaget under Nr. 14 er ogsaa begrundet i den Forudsætning, at vore Forslag ville blive vedtagne af det ærede Thing. Vi mene, at, naar Lovforslaget bliver indskrænket til dets §§ 5, 7, 8 og 10, vil Titlen blive noget simplificeret og mere tydelig, naar den affattes saaledes som foreslaaet i det nævnte Ændringsforslag. Derhos have vi ment, at det, naar man indskrænker Loven saaledes, ikke vil være ganske rigtigt at dele den i forskellige Afnit, hvorfor vi i Ændringsforslaget under Nr. 15 foreslaa, at Afsnitsdelingen og Betegnelserne „I“ og „II“ skulle bortfalde.

Overmøes: Som det ærede Thing vil have bemærket, er den Meningsforskjel, der finder Sted mellem Flertallet og Mindretallet — hvilket sidste udelukkende bestaar af mig, — egentlig ikke særdeles stor. Vi ere begge enige om det overordentlig Uheldige i, at der gives Lovbestemmelser om en Revision, som ikke overholdes, og vor Meningsforskjellighed gælder derfor egentlig kun det Spørgsmaal, hvorvidt man nu her ved denne Leilighed skal lade det rent Formelle have en saadan Overvægt, at man derfor skal udfatte det reelle Udbytte, som jeg tror, at næsten alle Medlemmer af Udvalget have ønsket at opnaa, for at blive slaaet til Jorden. Den ærede Ordfører har allerede bemærket, at den Revision, der paabydes i §